

политики. *Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Серія: Економіка*. 2013. № 6 (147). С.66-72.

9. Тіщенко Є.О. Активізація інвестиційної діяльності в Україні на основі використання проектного фінансування. *Бізнес-навігатор*. 2019. №2(51). С.144-149.

УДК 338.4

Тоназли Р.А.

здобувач

Інвестиції як фактор стійкого зростання будівельної індустрії

Ключовим орієнтиром розвитку будь-якої сфери економіки є формування умов для стійкого економічного зростання, що, в свою чергу, може бути забезпечене шляхом удосконалення використання наявного потенціалу та залучених ресурсів. В даному разі саме суттєве зростання обсягів інвестицій та покращення їх якісної параметризації набуває великої значущості.

До речі, саме за умов трансформації соціально-економічних відносин, що обумовлюються динамічністю економічних, технологічних та цифрових процесів, особливо цінними стають концепції управління, за допомогою яких можна досягти стабільності економічного зростання, з врахуванням різноманітних факторів впливу. В якості такої концепції, як відомо, виступає концепція сталого розвитку. Остання дозволяє подолати кризові явища різної величини, які супроводжують функціонування економічних систем у процесі їхнього розвитку. В своїй змістовній сутності концепція сталого розвитку передбачає балансування економічної, соціальної та екологічної сфер суспільства. Звичайно такий стан вимагає постійного моніторингу задля акумулювання достовірної інформації про окремі процеси, з метою трактування і пояснення їхнього позитивного або негативного впливу на здатність забезпечення стійкого розвитку економіки у часі.

Будь-яка сфера економіки, зокрема й будівельна індустрія, представлена специфічною інфраструктурою, яка включає взаємопов'язані підсистеми

різного рівня та масштабу, але кожна з яких потребує надходження поточних та/або періодичних капітальних ресурсів для забезпечення ефективного розвитку і покращення своїх кількісних та якісних індикаторів. Звичайно зрозумілим є те, що відтворення будь-якої системи, що здійснюється виключно за простого відтворення, може призвести до руйнування або деградації галузі. Тому масштабні капіталовкладення є конче важливими для ефективного та стійкого розвитку окремої індустрії, в тому числі будівельної. На наше переконання, саме інвестування забезпечує довгострокове функціонування будівельної галузі.

Еволюційно ще в кейнсіанстві відображались міркування щодо співвідношення і взаємозв'язку між зростанням виробничих потужностей та інвестиційними рішеннями та сподіваннями економічних агентів. При цьому, дуже логічним є той факт, що здатність економіки чи будівельної галузі досягати траєкторії стійкого росту повністю залежатиме від її здатності виправдовувати підприємницькі очікування. Тому, вважаємо за необхідне забезпечення розробки реалістичних підходів до формування узгодженої інвестиційної активності та реальних підприємницьких очікувань. За наявності такого механізму домінантою стає вибір оптимальної траєкторії стійкого зростання, що сприятиме забезпеченню максимально можливого використання постійно зростаючих виробничих потужностей будівельної галузі. Таким чином, ядром політики економічного зростання буде інвестиційний процес.

До речі потреба в інвестиціях вважається іманентною властивістю складної економічної системи, яка дозволяє їй адаптуватися до постійно мінливого зовнішнього середовища, сприяє забезпеченню стійкості свого становища в конкурентному просторі. Спираючись на теорію самоорганізації складних систем можна сказати, що інвестиції для окремого елемента такої системи уособлюють в собі як запозичення, так і використання негентропійного ресурсу зовнішнього середовища для подолання термодинамічного нарощування ентропії у внутрішньому середовищі. Тобто, іншими словами, можна зауважити, що для будь-якого економічного суб'єкта, який виступає в

якості окремої підсистеми, інвестиції слугують інструментом попередження нарощування хаосу та можливого руйнування як окремої галузі, так й економіки в цілому.

Що ж відбувається з будівельною індустрією сьогодні? Варто зазначити, що галузі, вдається нарощувати обсяги виробництва. Так, у 2019 році порівняно з 2018 роком зростання темпів [будівництва](#) становило 21%, що є безумовно позитивною тенденцією. Для порівняння варто навести ретроспективні дані, а саме: у 2015 році порівняно з 2014 роком таке зростання становило лише 4%. Незважаючи на це, частка будівельної галузі в структурі ВВП України все ще залишається низькою. Так, у 2018 році вона становила 2,7%, у 2019 році – 2,8%; натомість у Туреччині – 9,7%, у Словаччині – 7,9%, Польщі – 7,7%, Білорусі – 6,3% [1]. Дійсно, будівельна галузь України наразі утримує позитивні темпи зміни, але стрімко втрачає працівників. Так, значна кількість спеціалістів вищої, середньої ланки та робітники, їдуть працювати за кордон. За переконаннями практиків утриманню фахівців сприяло б забезпечення соціальним пакетом та правом на придбання житла в кредит або з поступовою виплатою протягом 10 років. Останнє дозволило б утримати фахівця мінімум на 10 років. Середня зарплата в будівельній галузі за 2019 рік становила 9500 грн. [1].

До того ж, висока витратомісткість будівельної галузі не сприяє збільшенню потоку інвестицій до неї. Варто констатувати, що будівництво промислових об'єктів практично відсутнє, оскільки потребує значних інвестиційних вливань. У більшості випадків в будівництві великих промислових об'єктів держава не зацікавлена, а для інвесторів (як зарубіжних, так і вітчизняних) існує великий ризик вкладень своїх грошових ресурсів. Будівництво об'єктів соціальної та комунальної інфраструктури повністю залежить від бажання місцевої влади, фінансового наповнення місцевих бюджетів та загальної економічної ситуації. Тому на сьогодні основними інвесторами виступає населення, завдяки якому розвивається будівництво житла і формується будівельна індустрія.

Список використаних джерел:

1. За матеріалами Укрінформ. Режим доступу: <https://www.ukrinform.ua/rubric-economy/2879111-budivelnna-galuz-ukraini-zrostaе-ale-strimko-vtracae-pracivnikiv-ekspert.html>.

УДК 336

Трунько К.Ю.

студентка 32 групи ФФБС,

Науковий керівник: Добриніна Л.В.,

викладач

Одеський національний економічний університет

Особливості оподаткування дивідендів в різних країнах

Процес соціально-економічного розвитку України та її регіонів частково уповільнила криза у політичній та фінансовій сферах, що негативно вплинуло на економіку держави в цілому, суб'єктів підприємницької діяльності та домогосподарств зокрема. Сьогодні в державі актуальним є нестабільність податкового законодавства щодо оподаткування дивідендів як одного з видів пасивних доходів. [1]

Тому, ми розглянемо особливості оподаткування дивідендів в зарубіжних країнах для удосконалення системи в Україні.

На сьогодні, світова практика визначає три основні загальноприйняті системи оподаткування дивідендів: подвійного оподаткування, роздільного оподаткування, умовного зобов'язання. Природно, що в чистому вигляді ці системи існують лише в межах країни.

Так, наприклад в США є системи подвійного оподаткування. В американській податковій системі корпоративні доходи обкладаються податком незалежно від того, чи буде чистий прибуток розподілений серед акціонерів компанії як дивіденди, або буде збережений на корпоративному рівні як реінвестиції. Тобто, дивіденди, сплачені власникам акцій, обкладаються